

[Peter Hansen-Nord]

beretning omkring bæredygtig udvikling i landbruget siger, at målsætningen om en halvering af behandlingshyppigheden bør udgå af handlingsplanen. Det er pointen, hr. Martin Glerup.

Jeg kan godt følge hr. Gade et stykke ad vejen, men så er det altså viden om og indsigt i, hvad der sker, vi mangler. Det er en medfødt mistillid til den kemiske hverdag, vi alle sammen omgives af, lige fra vi står op om morgenen, til vi går i seng om aftenen. Det kan jeg så også godt have en vis forståelse for, men jeg kan bare ikke forstå, at det her skulle være noget særlig interessant område i forhold til den øvrige kemi, vi omgiver os med i løbet af en dag, men den diskussion har vi måske til gode senere.

Jeg kan forstå, at formanden gerne vil videre.

Martin Glerup (S):

Det er egentlig utroligt at se Fremskridtspartiet, Venstre og De Konservative i fællesskab gå så hårdt ind i debatten for at tage disse giftstoffer i forsvar. Jeg vil sige, at det er en ufravigelig målsætning for Socialdemokratiet, at der også i fremtiden skal være rent drikkevand i vandhanerne, og at det vel at mærke bliver tilfældet uden en kostbar kemisk rensning.

Vi må desværre konstatere, at grundvandets og dermed drikkevandets kvalitet er forringet væsentligt. Der er selvfølgelig nogle, bl.a. Frederiksberg Kommune, som tror, at man kan fortynde sig ud af problemet. Andre, og dem hører Socialdemokratiet til, mener, at truslen mod grundvandet skal tages alvorligt. Der skal sættes ind med fuld musik for at redde det vand, som endnu reddes kan. Forringelsen af grundvandet er sket i takt med, at anvendelsen af kvælstof og sprøjtegift på landet er steget markant.

Samtidig har punktforurening fra industri og de gamle lossepladser ødelagt mange vandressourcer i byerne. Vi har taget for let på grundvandsbeskyttelsen. Det skyldes måske, at vi er vant til en god vandforsyning, som vi i rigelige mængder har frådset med uden på den ene eller anden måde at sætte tilstrækkelig pris herpå.

Mens vi længe har taget det som en selvfølge, at el- og varmeregningen betales efter konstatet forbrug, har mange tusinde danskere

den dag i dag ikke mulighed for at se, hvor meget vand de bruger, men nu er det slut. Måleresultater viser, at vandressourcerne er truet.

En, og jeg understreger én, blandt flere trusler mod grundvandet er de store mængder af sprøjtemidler, som hvert år hældes ud over de danske marker. Vores politik er, at sprøjtegiftrester er uønskede i grundvandet. Vandmiljøplanens overvågningsprogram har afsløret giftrester i 6 pct. af de undersøgte vandboringer. Hertil kommer, som hr. Gade var inde på, at der er påvist giftrester i 20 pct. af 146 undersøgte vandværksboringer. Det højeste tilladelige indhold i drikkevand er overskredet i en tredjedel af de tilfælde.

Det er naturligvis foruroligende, at vandkvaliteten bliver stadig dårligere. Allerede i forbindelse med konsensuskonferencen i 1991 blev det påvist, at over 600.000 danskere drikker vand med over 25 mg nitrat pr. l, og nu dukker sprøjtegiftproblemet op med fuld kraft. Vi må og skal gøre en mere målrettet indsats for at redde fremtidens drikkevand. Pesticidhandlingsplanens mål om at halvere giftbelastningen inden 1997 kan ikke nås, uden at der gribes ind, og jeg skal nævne syv punkter, som kan hjælpe på situationen:

For det første: De giftigste stoffer skal forbydes, sådan som det er foreslået af miljøministeren.

For det andet: Et af midlerne til nedsat forbrug er en afgift på sprøjtemidler, som er større end de nuværende 3 pct., og hvis provenu tilbageføres til erhvervene.

For det tredje: Begunstigelse af dem, som dyrker jorden helt uden eller med minimal gift.

For det fjerde: Henstilling eller påbud til alle offentlige instanser, herunder kommuner og amter, om at skruer ned for giftsprøjten, så vi ikke som sidste år må opleve, at en kommune blev idømt en bøde på 5.000 kr. for ulovligt brug af atrazin, en gift, som lynhurtigt trækker ned i grundvandet.

For det femte: Udbygning af overvågningen af særligt udsatte vandboringer. Her tænker jeg ikke alene på vandværksboring, men også på de udsatte enkeltvandsboringer i det åbne land.

For det sjette: Beskyttelse af de kildepladser uden for byerne, som endnu ikke er ødelagt, og som kommer til at udgøre ryggraden i fremtidens vandforsyning. Her bør der gøres brug af